

bestemmelse, nemlig bestemmelsen om opsigelsesfristen, efter at kontaktudvalget havde peget på den, allerede blev ændret i Folketinget i efteråret 1998. Jeg har nu bedt kontaktudvalget om at fortsætte med arbejdet i i hvert fald et år mere.

Men også andre initiativer er taget og vil blive taget. For det første har jeg aftalt med undervisningsministeren, at vi fremover vil sikre en bedre koordinering, så kommunerne i forbindelse med tildeling af uddannelsespladser bliver gjort opmærksomme på deres ansvar for også at sikre boligforsyningen til de unge.

Kommunerne vil jo gerne have uddannelsespladserne, og de unge bringer jo mange kvaliteter til en by. Så derfor tror jeg også, at kommunerne er motiverede, i hvert fald nogle af dem, til at skaffe boliger til unge uddannelsessøgende, selv om det ikke nødvendigvis bliver i form af nybyggede ungdomsboliger. Men det mener jeg heller ikke at det nødvendigvis skal være hver gang. Man kan jo også godt lave midlertidige løsninger. F.eks. kan man jo indrette gamle bygninger, erhvervsbygninger, hospitalsbygninger og andre bygninger, som en slags nødboliger ved studiets start.

For det andet vil jeg undersøge, om det kan blive muligt at give almene boligorganisationer bedre muligheder for sammen med kommunerne at etablere midlertidige boliger til unge. Det er de boliger, som nogle kalder bufferboliger. Det er en mulighed, som de private udlejere har som noget helt naturligt allerede i dag.

For det tredje vil jeg i den nærmeste fremtid indkalde borgmestrene fra uddannelsesbyerne til et møde, hvor vi skal drøfte situationen, og hvor kommunerne gensidigt kan inspirere hinanden, måske til at få udarbejdet et idékatalog over andre måder at lave boliger til de unge på, altså en slags pjece over best practice, hvor man altså går og er gået nogle utraditionelle veje.

Endelig har jeg afsat midler til at analysere de unges boligsituation. Analysen finder sted her i 1999. Den vil komme til at omfatte Ålborg, Århus, Odense, København og hele hovedstadsregionen. Analysen skal give os en bedre viden om de unges boligbehov, og når resultatet af den foreligger, har vi så også et bedre beslutningsgrundlag for, hvad der skal ske fremover.

Enhedslistens forslag er delt i fire punkter. Det første forslag går ud på, at regeringen skal fremsætte forslag om en statslig medfinansiering af ungdomsboligbyggeriet.

Som jeg sagde før: Alt nyt alment byggeri finansieres i dag efter samme model, og det er den, som jeg nævnte før med den statslige medfinansiering ved etablering af de nye ungdomsboliger. I forhold til de tidligere regler, der var gældende, hvor kommunen havde et ansvar for grundkapitalen, et ansvar af noget mindre størrelsesorden, men hvor kommunen til gengæld efterfølgende var forpligtet til at betale en andel af den løbende ydelsesstøtte til realkreditlånet, er det korrekt, som det fremgår af forslaget, at der er tale om en fremrykning af den kommunale betaling, dog uden en samlet forøgelse af de kommunale udgifter.

Men man skal faktisk huske på, at denne omlægning af finansieringen faktisk var et resultat af en aftale mellem regeringen og Kommunerens Landsforening om kommunernes økonomi i 1998. I den aftale indgik også afskaffelse af rammebeløbet, og jeg ser derfor ikke nogen grund til at ændre finansieringsmodellen.

Det andet forslag går ud på at udarbejde en analyse af behovet for nye ungdomsboliger i de store uddannelsesbyer på baggrund af udviklingen af ventelisterne. Og dér er jeg ikke overraskende enig med forslagsstillerne, og det er sådan set også derfor, at der er igangsat en analyse. Vi indhenter allerede nu oplysninger fra kollegiekontorerne tre gange om året. Vi har på den måde mulighed for at følge med i tendenser på de lokale boligmarkeder. Jeg har dog den opfattelse, at det ikke er tilstrækkeligt at se på kollegiernes ventelister, når de unges samlede boligsituation skal vurderes. Problemstillingen er mere kompleks end som så, og derfor er den undersøgelse, jeg har sat i gang, faktisk ganske vigtig.

Jeg vil gerne understrege, at kommunerne har det suveræne ansvar for at sikre en tilstrækkelig boligforsyning, og det mener jeg fortsat de skal have. Det er kommunen, der er bedst til at vurdere det lokale behov. Regeringen har på den anden side et ansvar for at skabe de nødvendige rammer for kommunerne. Og undersøgelsen skulle derfor gerne give både kommunerne og regeringen et bedre indblik i de unges boligsituation, så vi hver især kan leve op til vores ansvar.

Det tredje forslag går ud på, at regeringen skal indgå en aftale med universitetskommunerne om et øget ungdomsboligbyggeri i 1999 og i 2000. Enhedslisten mener, at regeringen bør indgå aftale med de store universitetskommuner. Som jeg lige har været inde på, så mener